

ת"פ 35269/12/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד צ.י.ב., הנאשם

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 35269-12-17 מדינת ישראל נ' ב'

בפני
בעניין: כבוד השופטת מיכל ברנט
מדינת ישראל - המאשימה

נגד
צ.י.ב. - הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירת הצתה בצוותא חדא, עבירה לפי סעיף 448 (א) רישא יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").
 2. על פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, בתקופה הרלוונטית היה הנאשם ארוסה של א.ש. והתגורר בביתה בא.א.א.א.א.א. (להלן: "ל") היה חברו הקרוב ובן בית במשפחת ש'. אחותה הקטינה של א', ל.ש. ילידת 2000, היתה באותה עת בקשר רומנטי עם א.ל. (להלן: המתלונן). קשר זה היה למורת רוחם של הנאשם ול'. ביום 14.11.17 בשעת לילה, יצאו הנאשם ול' מהבית כשהם מצוידים בבקבוקים המכילים חומר דליק, אותם רכשו מבעוד מועד. ל' היה מצויד במסכה וכפפות. הנאשם ול' הגיעו לרכבו של המתלונן בשכונת א.א.א.א.א.א. בסמוך לבנייני מגורים ולמקום בלוי שהיה אותה עת הומה אדם. השניים הוציאו את החומר הדליק והנאשם שפך ממנו על מכסה המנוע והצית אותו. אש חזקה התלקחה על חלקו הקדמי של הרכב והנאשם ול' נסו מהמקום. עובר אורח הזעיק את מכבי האש שכיבו את השריפה ומנעו את התפשטותה למבנים הסמוכים. לרכב נגרם נזק.
 3. הצדדים הגיעו להסדר דיוני, לאחר הליך גישור, שבמסגרתו הודה הנאשם בכתב האישום המתוקן, הורשע והופנה לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר לעונש. הוסכם על הצדדים כי המאשימה תגביל עצמה בטיעוניה להטלת 21 חודשי מאסר בפועל ואילו ב"כ הנאשם לא תהיה מוגבלת בטיעוניה. עוד
 - 4.
- הוסכם כי הנאשם יפקיד, על חשבון הפיצוי למתלונן, סכום של 2,000 ש"ח בקופת בית המשפט. לא היתה הסכמה לעניין גובה הפיצוי שיוטל על הנאשם אך ב"כ הנאשם ביקשה להסתפק בסכום זה.

5. ל' הורשע על פי הודאתו בהליך נפרד (ת"פ 35186-12-17), וביום 28.5.19 נגזרו עליו 9 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות, 12 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 6,000 ₪, פיצוי בסך 2,000 ש"ח למתלונן, פיצוי בסך 4,000 ₪ לבעל הרכב וצו מבחן למשך שנתיים.

תסקירי שירות המבחן

6. על פי תסקיר שירות המבחן מיום 20.9.18, הנאשם בן 25, נשוי ללא ילדים, מתגורר בתנאי מעצר בית חלקי בבית הוריו באאאאא ואינו עובד. סיים 13 שנות לימוד, המשיך שנה נוספת בלימודי הנדסאות חשמל. התגייס לצבא אך על רקע הצורך לתמוך כלכלית בבני משפחתו, התקשה לעמוד בדרישות המסגרת הצבאית ושוחרר לאחר כשנתיים על רקע אי התאמה. לאחר שחרורו מהצבא עבד בתחום המזגנים. בהמשך ניהל מסעדה בבעלותו וצבר חובות כספיים. בעת כתיבת התסקיר נמצא בהליכי פשיטת רגל והסדר חוב. משפחת מוצאו נמצאת במצב כלכלי דחוק ומגיל צעיר סייע בפרנסת הבית. לחובתו הרשעה אחת מבית דין צבאי, משנת 2013, בגין עבירה של העדר מן השירות שלא ברשות.

הנאשם השתתף בקבוצה טיפולית והגיע למפגשיה בקביעות. בפגישות מיעט לשתף מעולמו האישי והסביר את קשייו להיפתח בקבוצה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם גילה הבנה ומודעות ראשוניים לגורמי הסיכון הקשורים לקשייו בבקשת עזרה ודפוסי חיים נמנעים, אשר באים לידי ביטוי בסגירות, בנטייה לדחיסת רגשות שליליים עד לקושי לשלוט ולווסת את דחפיו.

הנאשם מסר כי ביצע את העבירה על רקע התנגדות משפחתה של בת זוגו לקשר של אחותה עם המתלונן. במועד ביצוע העבירה לא היה מודע לחומרת מעשיו ולנזק שהסב למתלונן. כפועל יוצא מההליך המשטירי והמשפטי הפיק לקחים ונמנע מביצוע עבירות דומות. הנאשם הביע מוטיבציה ראשונית להשתלב בטיפול בשירות המבחן.

שירות המבחן התרשם מאדם שלאורך חייו התאמץ לתפקד באופן תקין והשתלב במסגרות החינוך והתעסוקה.

בבסיס העבירה הנוכחית עומדות בחירות מוטעות ודפוסים בעייתיים, הפעלת שיקול דעת מוטעה, העדר מודעות להשלכות התנהגותו על אורח חייו, היעדר מודעות לחומרת התנהגותו בעבירה והאסור שבה. בחינת הפרמטרים הרלוונטיים שנבדקו מעיד על רמת סיכון נמוכה להתנהגות אלימה בעתיד.

בתסקיר משלים מיום 3.1.19 תיאר הנאשם את הקושי הנפשי בו הוא מצוי כתוצאה ממעצר הבית בו הוא נתון, ללא מסגרת וללא תעסוקה. מסר כי הוא מחפש עבודה בהתאם לתנאים המגבילים ודיווח כי בת זוגו בהריון וכי הם מתגוררים בבית הוריו.

הנאשם עתיד להשתתף בטיפול קבוצתי שיחל במהלך החודש הקרוב.

בתסקיר נוסף מיום 4.4.19 ציין שירות המבחן כי הנאשם החל להשתתף בקבוצה טיפולית לעוברי חוק צעירים והגיע לששה מתוך עשרה מפגשים. את אי הגעתו הסביר בנסיבות משפחתיות ובניהול הליכים נוספים בתחום האזרחי. בהשתתפותו בקבוצה עשה הנאשם מאמצים לשתף פעולה בתהליך טיפולי עם זאת היה מופנם וסגור והתקשה לשתף בתכנים מעולמו ומחיי האישיים. הנאשם מתמודד עם חובות כספיים, מצוי בהליך של פשיטת רגל

ומתקשה בתחום הכלכלי בחייו. שירות המבחן המליץ על דחייה בת חודשיים לצורך המשך השתלבות הנאשם בקבוצה.

ראיות לעונש

7. מטעם המאשימה הוגשה חוות דעת חקירת דליקה של שירותי כבאות והצלה. התמונות המהוות חלק מחוות הדעת, ממחישות את הנזק שנגרם לחלקו הקדמי של הרכב.

מטעם ההגנה הוגש, בין השאר, צו כינוס לנכסיו של הנאשם, אישור מחלה של אביו ובו פירוט המחלות מהן הוא סובל ואישור על ניהול הליכים משפטיים של אחות הנאשם.

טיעוני הצדדים

8. ב"כ המאשימה, עו"ד גולדברג-סגל, ציינה שהנאשם לא הקפיד להגיע לכל המפגשים בשירות המבחן והטענה כי הליכים נוספים עכבו אותו מלעשות כן אינה נכונה שכן מדובר בהליכים של בת משפחה אחרת והדיון היחיד שהתקיים בעניינה לא היה ביום בו התקיים מפגש הקבוצה בשירות המבחן. הערך המוגן שנפגע הינו פגיעה בביטחון הציבור, פגיעה בזכות הקניין והטלת פחד בציבור. עבירת ההצתה הינה עבירה חמורה שבצידה עונש חמור ויש צורך בהרתעה מפני ביצועה. במעשיו פגע הנאשם ברכוש וסיכן את חיי האנשים ששהו בסמוך. אלמלא מכבי האש שמנעו את התפשטות האש יכלה ההצתה לגרום לנזק והרס רב.

בנסיבות אלה עתרה המאשימה למתחם עונש שנע בין 21-48 חודשי מאסר בפועל, כאשר את הנאשם יש למקם לטעמה בתחתית המתחם ולהטיל עליו עונש של 21 חודשי מאסר בפועל. לעונש זה עתרה המאשימה אף בעניינה של ל'. עוד עתרה המאשימה למאסר על תנאי ולפיצוי גבוה ומשמעותי.

9. לטענת ב"כ הנאשם, עו"ד לילך מאיר וולף, מתחם העונש הראוי הינו מספר חודשי עבודות שירות עד מספר חודשי מאסר. בעניינה של השותף עתרה המאשימה לרף שונה של 20-40 חודשים. אין מחלוקת על חומרת העבירה, על קיומו של תכנון מוקדם ועל ההצטיידות בחומר דליק. בנוגע לפוטנציאל הסיכון יש סרטונים המצביעים על כי בסמוך לרכב לא שהה רכב נוסף, המועדון אינו סמוך לרכב ויש מדרכה המפרידה ביניהם. הנזק שנגרם בפועל הינו לרכב בלבד, מדובר ברכב ישן משנת 2004 ששווי היום פחות מ-8,000 ₪ ולא הובאה כל ראיה באשר לטיב הנזק ולעלות תיקונו. הרוח החיה והמדרבנת היא ל', השותף. הגם שהסכסוך נבע מהקשר של המתלונן עם אחותה של בת זוגו, הרי שהעבירה בעת הזו דווקא נגרמה בהשפעתו של ל'. הנאשם הינו צעיר בעל פלילי מינורי של היעדרות מן השירות, בעל בגרות מלאה ושנת לימודים נוספת של הנדסת חשמל. למשפחתו קשיים כלכליים. אב המשפחה עבר בשנת 2006 שבץ מוחי ומאז מתקיים מקצבת נכות והנאשם סייע מגיל צעיר בכלכלת הבית. הנאשם מצוי בפשיטת רגל בניסיון לפתוח עסק למזון. מאז ביצוע העבירה חלפו כשנתיים וחצי. הנאשם היה עצור למשך חודש. אח"כ שהה במעצר בית מלא ובהמשך בתנאים מגבילים. בתקופת מעצר הבית הגיע לכל הפגישות בשירות המבחן, 20 במספר, של עצורי הבית. כל התקופה לא הפר את התנאים ולא נפתחו לו תיקים נוספים. הנאשם התקשה למצוא עבודה בתנאים אלו. מהתסקירים עלה כי הנאשם עשה מאמצים לקיים אורח חיים תקין ונורמטיבי. הנאשם לא הגיע לכל מפגשי הקבוצה הטיפולית שכן האם, המשמשת כמפקחת על מעצרו, נאלצה להגיע לדיונים משפטיים עם בתה ואביו, שאף הוא מפקח עליו, לא יכול היה לנסוע עמו למפגשים של שירות המבחן. חסרה המלצה סופית של שירות המבחן. באשר לשותף,

אין מקום להבדיל בעונשים בין השניים בשל השוני ביניהם בפן הטיפולי שכן הנאשם שולב בטיפול רק בשלב מאוחר יותר.

ב"כ הנאשם עותרת לענישה של עבודות שירות וצו מבחן. הנאשם הפקיד את כספי הפיצוי.

10. הנאשם הביע חרטה ואמר: "אני יודע שהעבירה שעשיתי לא פשוטה. מאז הכול השתנה. התחנתי. אני מחכה לילד. רוצה לצאת לדרך חדשה בהכול".

דין - קביעת מתחם העונש הולם

11. כתב האישום מתאר אירוע אחד, ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

12. הערכים החברתיים שנפגעו הינם הגנה על שלום הציבור, בטחון והגנה על זכות הקניין.

על החומרה ניתן ללמוד מהעונש המרבי שקבע המחוקק לעבירה זו - 15 שנות מאסר. בתי המשפט התייחסו בחומרה לעבירת ההצתה גם כשהתייחסה לפגיעה ברכוש בלבד, וזאת בשל הסיכון הטמון בה לגרימת נזק לגוף. ראה ע"פ 1727/14, **מימון נ' מדינת ישראל** (6.1.15) וכן בע"פ 1414/15, **מדינת ישראל נ' פדר** (15.4.15).

למרות החומרה המיוחסת לעבירת ההצתה קבע בית המשפט העליון בעניין פדר לעיל, כי קיימת הבחנה בין הצתה אחת לאחרת ולא מן הנמנע שיושטו עונשים שונים בגין אותה עבירה בהתאם לשונות נסיבות ביצוע העבירה ומבצעה.

13. לעניין **מידת הפגיעה בערך המוגן** נקבעו בע"פ 4036/13 **אמארה נ' מדינת ישראל** (5.10.14) מדרגי ביניים של חומרה בעבירת ההצתה. אין דומה הצתה של נכס בנסיבות שאין לחשוש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר, להצתה שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר או בגוף או שכוונה בכוונת מכון לפגיעה בגוף. במדרגי הביניים יש לתת משקל לנסיבות השונות, בין השאר לערך הרכוש שהוצת ומספר האנשים שעמדו בסיכון.

בגזר דינו של השותף (ת"פ 35186-12-17 **מדינת ישראל נ' ל.ס.**) קבע כב' הש' קובו כי הפגיעה בערך המוגן הינה ברף הבינוני וקביעתו מקובלת אף עלי. כך כתב כבוד הש' קובו: "בנסיבות המקרה דנן, הפגיעה בערך המוגן הנה ברף בינוני. מדובר בהצתה של נכס בנסיבות שבהן קיים חשש שהאש תתפשט ותפגע ברכוש אחר, ואף סיכון מסוים של פגיעה בגוף. לא הייתה כוונה לפגוע בגוף או בנפש. הנזק שנגרם בסופו של דבר לא היה רב".

14. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק) יש להתייחס לתכנון שקדם לביצוע העבירה. התנהגות הנאשם ושותפו מצביעה כי למעשיהם קדם תכנון מוקדם. השניים הגיעו מצוידים בבקבוקי חומר דליק ול' הגיע עם מסכה וכפפות. הסכסוך הוא בעיקרו בין הנאשם למתלונן שכן הרקע לביצוע העבירה טמון בקשר רומנטי של המתלונן עם אחותה הקטינה של בת זוגו. כאמור, השניים הגיעו יחדיו כשהם מצוידים בחומר הדליק והנאשם הוא זה ששפך את החומר הדליק על הרכב והציתו. ההצתה בוצעה בסמוך לבנייני מגורים ומקום בילוי הומה אדם ונוצר בכך סיכון לגרימת נזק לרכוש ולגוף. הנזק שנגרם היה ממוקד בחלקו הקדמי של הרכב שהוצת והאש לא התפשטה למקומות נוספים. לא הוכח מה הנזק המדויק שנגרם לרכב.

15. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת**. טווח העונשים, על פי פסיקת בית המשפט העליון, רחב ואינו אחיד:

הפסיקה שהוגשה על ידי התביעה:

ע"פ 8195/17, **שחאדה נ' מדינת ישראל** (1.1.18). נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסגר טיעון, בעבירת הצתת רכב לאחר שהתקיים קרב יריות ע"י שותפיו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם שנע בין 24-48 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם עונש של 28 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

ע"פ 3450/17, **דמתי נ' מדינת ישראל** (10.1.18), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע שתי עבירות הצתה. בהצתה הראשונה הצית הנאשם, תמורת תשלום כספי, רכב שעמד בחניון וגרם לנזק בשווי של כ-13,000 ש"ח לרכב ולנזקים נוספים בבניין. בהצתה השנייה הצית הנאשם דלת בקומה מתוך סברה שהיא דלת של פלוני ונמלט מהמקום. למעשה הצית דלת אחרת של אחד משכניו, המתגורר בצמוד למחסן, ושהה באותה עת בביתו. לבניין נגרמו נזקים בשווי מוערך של כ-65,000 ₪. לחובת הנאשם עמד מאסר מותנה של 20 חודשים בגין שוד מזוין. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה ההולם בנסיבות העניין נע בין 3-6 שנות מאסר בפועל וגזר עליו עונש של 48 חודשי מאסר בפועל. בנוסף הופעל המאסר המותנה מחציתו במצטבר ומחציתו בחופף. כך שבסך הכול ירצה הנאשם 58 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 907/14 **רחמים נ' מדינת ישראל** (18.11.14) נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו, בביצוע עבירת הצתה. בית המשפט העליון קבע כי מתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי אינו חריג מדובר ב'בגיר צעיר' שעקב סכסוך עם מתלוננת מבוגרת, שעל המדרכה מול ביתה חנה רכבו, הצית יחד עם שותף קטין את רכבה. נגרמו נזקים כבדים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה של 2-4 שנות מאסר בפועל והשית על הנאשם עונש של 3 שנות מאסר בפועל מתוכם 6 חודשים של הפעלת מאסר מותנה, בצד עונשים נלווים לרבות פיצוי למתלוננת בסך 5,000 ש"ח. מדובר בנאשם בעל מצבור עבירות חרף גילו הצעיר.

הפסיקה שהוגשה על ידי ההגנה

ע"פ 4311/12 **סורי נ' מדינת ישראל** (8.11.12), שם הקל בית המשפט העליון בעונשו של נאשם שהורשע בעבירת הצתה. הנאשם שרף את חלקו האחורי של תא הנוסעים שעה שהשליך נייר בוער למושב האחורי של הרכב. הנאשם עשה כך לאחר שהבין כי המתלוננת אינה מעוניינת בקשר עימו. הגם שבית המשפט העליון קבע כי ככלל ראוי להטיל עונש מאסר בפועל בגין עבירה זו מצא להתחשב, בין השאר, בגילו הצעיר של הנאשם - 19, העדר עבר פלילי, ניהול אורך חיים נורמטיבי והנזק הקל שנגרם לרכב. לפיכך, נקבע עונשו ל-6 חודשי עבודות שירות חלף 9 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 2166/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.5.18). בית המשפט העליון הקל בעניינם של שני נאשמים אשר הורשעו בהצתת רכב. בעקבות ויכוח סיכמו הנאשם ושני אחרים לשרוף את רכבו של המתלונן ולשם כך הצטיידו בבקבוק שהכיל בנזין. הנאשם עמד מאחורי עיקול הרחוב כדי להתריע במקרה שיתקרבו עוברי אורח, שעה שהנאשמים האחרים הציתו אחד מצמיגי הרכב. חלקו האחורי של הרכב והצמיג נשרפו. בית המשפט העליון הפחית את העונש מ-9 חודשי מאסר בפועל ל-6 חודשי עבודות שירות, זאת, בין השאר, לאור חלקו הקטן יחסית של הנאשם בביצוע העבירה.

ע"פ 9427/11 - א' **מדינת ישראל נ' אנידנר** (8.12.11). בית המשפט העליון דחה את ערעור המאשימה על

עונשם של שני נאשמים שהודו בהצתת משאית, על רקע תחרות עסקית בין המתלוננת למעסיקו של אחד הנאשמים. השניים הצטיידו בבקבוקים מלאים בדלק, הציתו את המשאית ונמלטו מהמקום. תא הנוסעים של המשאית נשרף והיא יצאה מכלל שימוש. הנאשמים נדונו ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות. בית המשפט העליון קבע כי המעשה היה עלול לגרום לאסון כבד יותר, ואף לפגיעה בנפש, וכי אין המדובר במעשה ספונטני. עם זאת, לאור העדר עבר פלילי, והמלצותיו החיוביות של שירות המבחן, העונש ראוי ומאוזן.

ע"פ 1414/15 **מדינת ישראל נ' פדר** (15.4.15). בית המשפט קיבל את ערעור המדינה. הנאשם, הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של הצתת חנות ריקה. החנות נשרפה כליל וגרם נזק המוערך בכ-100,000 ₪. בית המשפט העליון קבע כי מתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי, 9-24 חודשי מאסר בפועל, אינו חורג ממדיניות הענישה הנהוגה. בציינו את מגמת ההחמרה הנוהגת בשנים האחרונות ברמת הענישה בעבירה זו מצא בית המשפט העליון להחמיר בעונש ולהוסיף 6 חודשי מאסר בפועל ל-12 חודשי המאסר שהוטלו על ידי בית המשפט המחוזי.

הוגשה לעיוני אף פסיקה של בתי המשפט המחוזיים בעבירות של הצתה:

בת"פ 618-12-14 (מח' מרכז-לוד) **מדינת ישראל נ' עמר** (27.10.15) קבע הש' גורפינקל כי: "בנסיבות רגילות היה מקום לגזור על הנאשם עונש של מאסר בפועל עקב חומרת המעשה, אולם בהתחשב בכך ששותפו של הנאשם, שהוא קטין, **אולם הפרש הגילים בין השניים אינו גדול, לא נידון למאסר**, לאור העובדה שאין לנאשם הרשעות קודמות ובהתחשב בהמלצת שירות המבחן, נראה, כי מתחם הענישה הראוי הינו בן שישה חודשי שלוש שנות מאסר", וגזר על הנאשם ששה חודשי מאסר בעבודות שרות.

ת"פ 18779-09-13 (מחוזי חיפה) **מדינת ישראל נ' סבאח** (1.5.13). הצתת אנטנה של חברת פלאפון שהיתה מותקנת על עמוד חשמל. כתוצאה מההצתה נגרם נזק לכבלי תקשורת וחשמל בסך של כ-30,000 ₪. המתחם שנקבע נע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, ועד 24 חודשי מאסר. העונש שנגזר 6 חודשי עבודות שירות.

ת"פ 30992-10-16 (מחוזי תל אביב) **מדינת ישראל נגד דוד נפתלי** (7.4.19). הנאשם הצית מונית מתוך חשד כי בעל המונית קיים קשר רומנטי עם גרושתו. המחוזי קבע מתחם של 8-22 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל להם הוסיף מאסר מותנה במצטבר. סה"כ 14 חודשי מאסר בפועל. הנאשם הגיש ערעור על גזר הדין ובית המשפט קיבל את הערעור בכל הנוגע להפעלת המאסר המותנה ועל הנאשם הושת עונש של 10 חודשי מאסר.

16. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין סבורה אני כי **מתחם העונש ההולם נע בין 12-36 חודשי מאסר בפועל**.

חריגה ממתחם העונש הראוי

שיקולי אחידות הענישה

עניינו של השותף לעבירה, ל', נדון בפני מותב אחר (כב' הש' קובו) ונגזרו עליו 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שרות ועונשים נלווים.

כעולה מגזר הדין של ל' **טענה המאשימה, בשלב הטיעון לעונש, כי יש להתייחס לחלקם של ל' ושל הנאשם באופן שווה** ואף לראות חומרה יתרה במעשיו של ל' אשר פעל ללא אינטרס מוקדם.

יצדק הטוען כי ניתן לאבחן בין השניים לחובת הנאשם. הפרש הגילאים ביניהם - הנאשם בוגר בכ-5 שנים, חלקו במעשה משמעותי יותר שכן הוא זה ששפך את הדלק והצית את הגפרור. הנאשם הוא גם בעל האינטרס לכאורה בביצוע המעשה שכן המתלונן הוא חברה של אחות אשתו ועל רקע זה בוצעה ההצתה. יחד עם זאת מעובדות כתב האישום עולה כי התכנון והוצאתו לפועל בוצעו מתוך מטרה משותפת ובעצה אחת.

עוד צוין בעובדות כתב האישום כי ל' היה בן בית במשפחת בת זוגו של הנאשם כך שלא ניתן לבטל את האינטרס שלו בביצוע העבירה. כאמור אף המאשימה לא מצאה לאבחן ביניהם.

שיקולי שיקום

16. לאחר עיון בתסקירי שירות המבחן, והגם שלא ניתן תסקיר משלים נוסף בעניינו של הנאשם, שוכנעתי כי קיימת הצדקה לחריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום.

סעיף 40(ד) לחוק קובע:

"קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו..."

הנאשם, כבן 26 נשוי, בת זוגו בהריון. סיים 13 שנות לימוד, שנה אחת נוספת בלימודי הנדסאות רכב. ילדותו לוותה בקשיים כלכליים ומגיל צעיר סייע בפרנסת הבית. אף מהצבא שוחרר לדבריו מחוסר התאמה, על רקע זה. ניסיונו לנהל מסעדה בבעלותו נכשל והוא צבר חובות כספיים. עתה מצוי בהליכי פשיטת רגל והסדר חוב.

בתסקיר הראשוני ציין שירות המבחן כי הנאשם **השתתף בקבוצה טיפולית לעצורי בית והגיע למפגשיה בקביעות**. הוא מיעט לשתף מעולמו **והסביר** על קשייו להיפתח בקבוצה. שירות המבחן התרשם כי הנאשם גילה הבנה ומודעות ראשוניים בגורמי סיכון הקשורים לקשייו בבקשת עזרה, לסגירות, ולנטייה לדחוס רגשות שליליים עד קושי לשלוט ולווסת את דחפיו.

בהמשך שולב הנאשם בקבוצה טיפולית לעוברי חוק צעירים והגיע לששה מפגשים מתוך עשרה. בהשתתפותו בקבוצה **עשה הנאשם מאמצים לשתף פעולה בהליך הטיפול** עם זאת היה מופנם וסגור. שירות המבחן ביקש דחייה והמליץ על המשך השתלבות הנאשם בקבוצה. לא מצאתי באותה עת ליתן דחייה נוספת לאור ההתרשמות כי הנאשם לא עשה די להגיע למפגשים כולם. שירות המבחן התרשם מאדם שלאורך חייו **התאמץ לתפקד באופן תקין והשתלב במסגרות החינוך והתעסוקה**.

חרף אי הגעתו של הנאשם לארבעה מפגשים יש לזקוף לזכותו את המפגשים הרבים אליהם הגיע ואת מאמציו לשתף פעולה בהליך הטיפולי. הנאשם שעבר בחייו קשיים כלכליים התאמץ כל חייו לתפקד באופן תקין ואף הצליח בכך.

לאור האמור לעיל מצאתי כי קיים סיכוי של ממש בשיקומו של הנאשם. שליחתו למאסר עלולה להביא לשבר ועמו התדרדרות במצבו. יש לציין כי מהתסקיר עולה כי **רמת הסיכון להתנהגות אלימה בעתיד נמוכה**.

לנאשם חובות רבים. התנאים המגבילים הקשו על מציאת תעסוקה ונראה כי עתה הוא מעוניין בהתחלה חדשה. אשת הנאשם בהיריון ומצאתי להושיט יד לנאשם, שעתידי עוד לפניו, ולא למנוע ממנו אפשרות לשקם את חייו, בתחום הכלכלי, התעסוקתי והמשפחתי.

תקווה אני כי הנאשם אכן ינצל כראוי את ההזדמנות הניתנת לו ויעלה על דרך המלך לטובתו ולטובת משפחתו.

גזירת העונש המתאים לנאשם

17. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (ס' 40 יא'). הנאשם היה צעיר כבן 24 (יליד 1993) בעת ביצוע העבירה, הודה בביצוע העבירה, נטל אחריות והביע חרטה. השתלב בטיפול שירות המבחן בשלב המעצר, חסר עבר פלילי, לבד מהרשעת בית הדין הצבאי בעבירה של היעדרות מן השירות בתאריך 5.1.14 (זו לא הוצגה לעיוני אך הדבר עולה מהתסקיר ומטיעוני ההגנה). בנוסף יש ליתן משקל לכך שהנאשם שהה במעצר כחודש ימים ולאחר מכן שהה בתנאים מגבילים תקופה ממושכת של כ-שנתיים וחצי, ללא כל הפרה מצדו.

18. עוד יש ליתן את הדעת לשיקולי הרתעת היחיד, לבל תשנה התנהגותו העבריינית.

19. השילוב בין השיקול השיקומי, העדר עבר פלילי ולקיחת אחריות, מצדיק הימנעות מהטלת מאסר בפועל. יפים לעניין זה דברי כב' הש' מזוז, בע"פ 2166/18 פלוני נ' מדינת ישראל (17.5.18) כפי שהובאו אף בגזר דינו של ל': "אוסף, כי לטעמי, בנסיבות המקרה דנן, גם אלמלא השיקול של אחידות הענישה ספק רב אם היה נכון לגזור על המערער עונש של מאסר בפועל. מדובר כאמור בצעיר נעדר עבר פלילי ודפוסים עברייניים, אשר לראשונה היה מעורב באירוע פלילי בו נטל תפקיד משני ופסיבי. לכך יש להוסיף את נסיבות חייו הקשות. במקרה כזה, של עבירה ראשונה ויחידה, וכאשר רב הסיכוי כי המערער למד את לקחו, זהו גם האינטרס של החברה להושיט למערער יד ולסייע לו לעלות על דרך המלך ולחזור לחיק החברה הנורמטיבית, ולא לשולחו למאסר מאחורי סורג ובריח שאחריתו מי ישרונה". אמנם חלקו של הנאשם לא היה משני ופסיבי אך לאור שאר הנסיבות מצאתי כאמור לאפשר גם לו לעלות על דרך המלך.

20. באיזון בין השיקולים השונים, מצאתי לגזור על הנאשם עונש החורג לקולא ממתחם העונש כפי שפרטתי לעיל.

סוף דבר

21. לאור האמור לעיל הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

עמוד 8

א. 9 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות. תחילת ביצוע עבודות השירות על פי חוות דעת הממונה על עבודות השירות שתחילתם ביום 14.7.19.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מהיום עבירה של הצתה.

ג. פיצוי בסך 4,000 ש"ח למתלונן מתוכו הופקד סך של 2,000 ₪ בקופת בית המשפט עובר לשמיעת הטיעונים לעונש והוא יועבר למתלונן על פי הפרטים שתמסור המאשימה.

ד. צו מבחן למשך שנתיים. מובהר לנאשם כי אם לא יבצע את צו המבחן כנדרש, ניתן יהיה להפקיעו, ולשוב ולגזור את דינו.

מזכירות בית המשפט תמציא העתק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות. זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 ימים.

יוער כי ב"כ המאשימה לא עתרה במסגרת הטיעונים לעונש להשית על הנאשם קנס או פיצוי לבעל הרכב ומשכך, לא הושתו אלה על הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ג סיוון תשע"ט, 16 יוני 2019, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד דנה אלון, הנאשם וב"כ עו"ד וולף.